

## Arrest

nr. 288 161 van 27 april 2023  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C.-M. ISTAPAYEV  
Tolstraat 24  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C.-M. ISTAPAYEV, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 december 2005 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) erkende verzoeker op 20 juni 2006 als vluchteling.

1.3. Op 28 juli 2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een B-kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister) voor onbeperkte duur en op 29 juli 2013 van een C-kaart (identiteitskaart voor vreemdelingen).

1.4. Verzoeker werd op 28 juni 2017 veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 100 euro *“wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl geweten is dat de deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep”*.

1.5. De commissaris-generaal trof op 19 oktober 2017 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze intrekkingbeslissing ging gepaard met een zogeheten niet-terugleidingsclausule waarin werd bepaald dat verzoeker *“noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie”*. Na beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de vluchtelingenstatus in zijn arrest van 11 maart 2020 (RvV 11 maart 2020, nr. 233 887).

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie verzond op 30 maart 2020 een aangetekend schrijven naar verzoeker met het voornemen zijn verblijfsrecht te beëindigen, waarbij hem conform artikel 62, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de mogelijkheid werd geboden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

1.7. Op 31 maart 2020 verzocht de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om een actualisatie van zijn advies van 19 oktober 2017.

1.8. De commissaris-generaal handhaafde op 24 april 2020 zijn advies dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie.

1.9. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 7 juli 2020 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod (bijlage 13octies). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad verworpen voor zover deze betrekking hebben op de beslissing tot beëindiging van het verblijf, doch de bevelscomponent en het inreisverbod werden vernietigd (RvV 21 januari 2021, nr. 247 915).

1.10. Verzoeker diende op 16 november 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter, S.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 mei 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 13 september 2021 (RvV 13 september 2021, nr. 260 534).

1.12. Verzoeker diende op 4 april 2022 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter, S.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 oktober 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 5 oktober 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“(…)*

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04/04/2022 werd ingediend door:*

*Naam: I.(…)*

*Voorna(a)m(en): K.(…) A.(…)*

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarige dochter van de Belgische nationaliteit, de genaamde I.(...), S.(...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2<sup>de</sup> van de wet van 15/12/1980.

Overwegende dat betrokkene op 28/06/2017 definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens misdrijven betreffende een terroristische groep; zijnde 'Jaish al Muhajireen wal Ansar', feiten die zich hebben voorgedaan tussen 16 juni 2013 en 11 februari 2014;

Overwegende dat betrokkene werd opgesloten in de gevangenis van Brugge van 07/08/2017 tot 31/10/2018;

Overwegende dat betrokkene zijn vluchtelingenstatuut omwille van de feiten van openbare orde op 19/10/2017 door het CGVS werd ingetrokken en werd bevestigd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen op 11/03/2020 in zijn arrest nr. 233.887;

Overwegende dat betrokkene zijn verblijfsstatuut omwille van de feiten van openbare orde werd beëindigd op 07/07/2020 door de toenmalige Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie en werd bevestigd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen op 21/01/2021 in zijn arrest nr. 274.915;

Wordt de aanvraag gezinshereniging eveneens geweigerd omwille van de feiten van openbare orde in toepassing van artikel 43, §1, 2<sup>o</sup> van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is het verblijf van betrokkene ongewenst. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In zijn arrest nr. 260 534 dd. 13/09/2021 ondersteunt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen de inschatting in de beslissing dd. 07/05/2021 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dat er bij de betrokkene geen sprake is van schuldinzicht. De Raad stelt in casu het volgende: "De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door te oordelen dat de deelname aan terroristische activiteiten, waarvoor verzoeker werd veroordeeld, "één van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden" uitmaken, waardoor deze feiten omwille van hun aard volstaan om in het kader van het verblijfscontentieux ondanks een bepaald tijdsverloop, als een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te worden gekwalificeerd". De Raad verwijst in dit opzicht naar het gehoor bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen dd. 30/09/2017, waaruit blijkt dat er bij verzoeker geen sprake is van schuldinzicht. Het gebrek aan schuldinzicht, maakt dat het gevaar dat van betrokkene uitgaat nog steeds actueel is.

In het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 28/06/2017 werden de door betrokkene gepleegde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd. De rechtbank van eerste aanleg te Brugge had in haar vonnis dd. 23/12/2016 reeds geoordeeld dat betrokkene had deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, wetende dat zijn deelname bijdroeg aan het helpen plegen van misdaden of wanbedrijven door die terroristische groep, dit door een derde te helpen in zijn transport naar Syrië om er te gaan strijden voor die terroristische groep. Betrokkene handelde via een gestructureerde groep die sinds enige tijd bestond en overleg pleegde om terroristische misdrijven te plegen.

Het leidt geen twijfel dat betrokkene sympathie heeft voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming plaatsen zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde. Uit het strafdossier blijkt dat hij heeft deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde "Jaish al Muhajireen wal Ansar". Deze groepering is een onderdeel van de gewelddadige salafistische beweging. Zij streven met geweld naar de volgens hen zuivere leer van de islam. Zij binden de gewelddadige strijd aan met alle ongelovigen (kuffar) en hieronder vallen eveneens de Sjiitische moslims. Het uiteindelijke doel van de organisatie bestaat uit het gewelddadig omverwerpen van de bestaande staatsstructuren om in de plaats ervan een totalitaire islamitische staat, het kalifaat, te vestigen waar de Sharia wordt toegepast.

De organisatie is van oordeel dat democratie, rechtsstaat en mensenrechten niet verzoenbaar zijn met de Sharia die gebaseerd is op de enige goddelijke leer. In dat opzicht wordt elk internationaal verdrag inzake

de mensenrechten of het internationaal humanitair recht verworpen. Uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Hij deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Hij had/heeft sympathie voor een radicaal islamitisch gedachtegoed en verleende steun aan een gewelddadige organisatie die ideeën verkondigde die totaal haaks staan op de democratische waarden. Door zijn daden heeft hij steun verleend aan de voortzetting van een van de meest barbaarse conflicten die woedde. De oorlog die hij zowel financieel als materieel steunde, heeft vele onschuldige burgers om het leven gebracht.

Conform hogervermeld oordeel van de Raad, volstaan feiten waaraan betrokkene schuldig is bevonden om ook in het kader van het huidige verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de samenleving te hebben vastgesteld.

In casu dient de evenredigheidstoets uitsluitend te geven over of de ernst van deze feiten een weigering tot het verblijfsrecht rechtvaardigen, met inachtneming van artikel 8 van het EVRM. Voor zover betrokkene, door voorlegging van een aantal documenten, (in figuurlijke zin) wil aantonen zijn kind te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met haar aan te tonen, werden volgende documenten voorgelegd:

- Rekeninguittreksels met overschrijvingen van het rekeningnummer van betrokkene naar de bankrekening van M.(...), Z.(...) met mededeling "onderhoudsgeld kinderen": dd. 17/01/2022 tbv. 300 euro; dd. 18/03/2022 tbv. 600 euro; dd. 28/02/2022 tbv. 300 euro; dd. 10/05/2022 tbv. 300 euro; dd. 06/06/2022 tbv. 300 euro.

- Foto's zonder jaartal van betrokkene met de referentiepersoon en de andere 2 kinderen, op enkele foto's in bijzijn van vermoedelijk de moeder van de kinderen, met (toegevoegde) datumindicatie 'januari', 'februari', 'maart', 'april', '15 mei', '21 mei', '4 juni', '6 juni'

Betrokkene trouwde met de genaamde M.(...) Z.(...) V.(...) van Belgische nationaliteit dd. 14/09/2005 te Grozny, waarvan hij uit de echt scheidde op 13/12/2010. Samen hebben ze 3 kinderen, de genaamden I.(...) S.(...) °(...), M.(...) "(...) en K.(...) °(...), in België geboren. Op 11/06/2015 registreerde betrokkene een wettelijke samenwoning met zijn voormalige echtgenote te Oostende, echter deze samenwoning is feitelijk gestopt dd. 29/07/2019 toen betrokkene zich liet inschrijven in Antwerpen. In het schrijven van de advocaat dd. 23/09/2020 staat te lezen dat betrokkene steeds met zijn kinderen heeft samengewoond tot aan zijn opsluiting in de gevangenis. Uit het rijksregister blijkt toch iets anders: betrokkene woonde samen met zijn partner te Oostende van 28/12/2005 tot 06/05/2010. Nadien verhuisde betrokkene van 06/05/2010 tot 02/04/2014 alleen om nadien het gezin weer te vervoegen van 02/04/2014 tot 29/07/2019. Sedert dan verbleef hij te Antwerpen. Uit het schrijven van de advocaat zou dat te maken hebben gehad met het feit dat de tewerkstellingskansen in Antwerpen hoger lagen dan in Oostende. Nochtans werden bij de aanvraag dd. 11/06/2020 voltijdse arbeidsovereenkomsten voorgelegd bij de firma R. T. BVBA gevestigd te Gistel waar betrokkene als chauffeur werkzaam was. Betrokkenes tewerkstelling aldaar werd beëindigd op 26/02/2021. Sedert 04/04/2022 staat betrokkene ingeschreven in Aalst; moeder van de kinderen woont nog steeds samen met de drie minderjarige kinderen in Oostende. Betrokkene woonde dus verschillende periodes gescheiden van zijn gezin, waaronder de periode net voorafgaandelijk aan de aanvraag, immers sedert 29/07/2019 woont hij opnieuw gescheiden van hen. Zijn partner stond/staat er dus lange tijd alleen voor om voor hun kroost te zorgen, dit was zeker het geval wanneer betrokkene gedurende meer dan een jaar was opgesloten in de gevangenis. Het feit dat betrokkene alsnog een aanwezige vader is in het leven van zijn kinderen, wordt aangetoond aan de hand van de toegevoegde foto's, die een maandelijks contactmoment suggereren met de betrokkene. Verder worden bewijzen voorgelegd van overschrijving van maandelijks onderhoudsgeld naar de moeder van de kinderen. Op zich wordt niet betwist dat mijnheer enig contact met de kinderen heeft, wel dat die band dusdanig hecht is dat deze band, alsook het belang van de kinderen, zou opwegen tegenover het gevaar dat mijnheer uitmaakt voor de openbare orde en de veiligheid van de Belgische samenleving. Er werden geen totaal nieuwe bewijsstukken aan de huidige aanvraag toegevoegd die de effectief beleefde gezinsband aantonen en kunnen overtuigen van de noodzaak aan fysiek contact tussen de referentiepersoon en de betrokkene. Ook bij de aanvraag dd. 16/11/2020 werden foto's van betrokkene met zijn 3 kinderen en een bewijs van overschrijving van onderhoudsgeld toegevoegd. In arrest nr. 260 534 dd. 13/09/2021 valt de Raad de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn beslissing dd. 07/05/2021 bij dat dit een mager bewijs vormt van een degelijk gezinsleven. Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze a-typisch is, wordt wel verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) deze plaatsvinden. Een paar foto's van de betrokkene met zijn kinderen op daguitstap volstaan in deze niet. Uit wat voorligt, is niet betrokkene, maar de moeder de primaire zorghouder. We mogen ook niet vergeten dat betrokkene de strafbare feiten heeft gepleegd op

het moment dat hij reeds kinderen had. Het hebben van een gezin heeft hem er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Hij had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben voor zijn verblijfsrecht in België alsook voor het verder uitbouwen van een regulier gezinsleven. Betrokkene had reeds de vestiging bekomen sedert 20/03/2013 en heeft dit overboord gegooid door het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België.

Deze beslissing wordt dan ook evenredig geacht: gezien de feiten van openbare orde wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. In arrest nr. 260 534 dd. 13/09/2021, p. 19, stelt de Raad "Hoewel het belang van het kind in dit verband een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse/Nedeland (GK), § 101, GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013)". Uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden.

Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht geweigerd dient te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Krachtens artikel 43, § 2 (wet van 15.12.1980), houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat de duur van verblijf op het grondgebied betreft, is betrokkene sinds zijn asielaanvraag dd. 08/12/2005 in België. Hij was toen 23 jaar oud. Betrokkene heeft dus het merendeel van zijn leven elders dan in België doorgebracht. De duur van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied is niet van die mate dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong. Hij is in de Russische federatie geboren en opgegroeid en reisde pas naar België af toen hij reeds meerderjarig was. Bovendien volstaat het loutere feit dat betrokkene ongeveer 17 jaar in België verbleef niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, het feit dat hij heden in België werkt of gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar blijft vormen voor de openbare orde. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene tijdelijk vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt heeft gekregen door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken. Voorheen was hij op regelmatige wijze tewerkgesteld, maar dit heeft hij kwijtgespeeld door het verlies van zijn verblijfskaart sedert 11/08/2020. In arrest nr. 260 534, p. 16, dd. 13/09/2021 concludeert de Raad: "Verzoeker toont niet aan dat zijn economische situatie van die aard is dat deze opweegt tegen de openbare orde-argumenten en dat zijn verblijfsrecht ondanks alles zou moeten worden erkend".

Van een socio-culturele integratie in België is allerm minst sprake. Betrokkene mag dan wel geïntegreerd geweest zijn in bepaalde middens in België, dat gaat hier echter eerder om middens die de Belgische maatschappij de rug hebben toegekeerd. Betrokkene stelt zich met zijn denkbeelden, contacten en daden eerder afwijzend op tegenover de sociale-culturele waarden van België. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Vandaar dat dit ook geen te weerhouden element is. De Raad concludeert in arrest nr. 260 534, p. 15, dd. 13/09/2021: "Verzoeker legt de nadruk op zijn integratie en verwijst hierbij naar zijn motivatiebrief van 23 september 2020, maar hij lijkt er zich niet van bewust dat de door hem gepleegde feiten in wezen een negatie vormen van sociale en culturele integratie, zoals ook in de beslissing [dd. 07/05/2021] wordt gesuggereerd. "

Wat betreft de gezinssituatie. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en zijn dochter I.(...), S.(...) (...) niet op hetzelfde adres wonen. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn dochter komt begeleiden of vervoegen. De notie "begeleiden" of "zich bij hem voegen", zoals opgenomen in voormelde bepaling, hoewel dit geen permanente samenwoning hoeft te zijn, impliceert niettemin dat het betrokkene toekomt bewijzen aan te brengen dat hij een minimum aan gemeenschappelijk leven onderhoudt met de referentiepersoon en derhalve bewijzen voorlegt van een financiële en/of emotionele band met het kind in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt. Zoals gemotiveerd, werd dit bewijs niet afdoende geleverd. Er kan aangenomen worden dat de drie kinderen in de lagere/secundaire school zitten en dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat zij hun onderwijs niet elders zouden kunnen verder zetten. Uit het administratief dossier komt niet naar voor

*dat zij nood zouden hebben aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Hoe dan ook, betrokkene echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Ook vanuit het buitenland kan betrokkene zijn financiële verplichtingen jegens zijn gezin nakomen. Het is positief dat betrokkene financieel zijn rol opneemt, maar anderzijds is het ook normaal dat een ouder financieel bijdraagt in de opvoeding van de kinderen. Hoe dan ook, er bestaan mogelijkheden voor betrokkene om in een internationale context een bezoek- en financiële ondersteuningsregeling overeen te komen/verder te zetten. Zowel via de klassieke of moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan de vader in het buitenland, is het best haalbaar om verder contact te houden met het kind en de affectieve relatie verder uit te bouwen en/of te onderhouden. Gedurende betrokkene zijn afwezigheid, omwille van zijn detentie, leefde het gezin eveneens gescheiden. Uit niks blijkt dat zijn partner en hun kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk kunnen in- en uitreizen, niet zou kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen.*

*Wat betreft betrokkene's leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.*

*Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.*

*Wat betreft de band met het land van oorsprong. Betrokkene bracht de eerste 23 jaar van zijn leven door in Rusland, ook zijn echtgenote komt uit Grozny. Niettegenstaande dat betrokkene beweert dat hij onmogelijk terug kan naar zijn land van herkomst en de schending van artikel 3 EVRM inroept, heeft de erkenning van zijn vluchtelingenstatus en zijn bekomen verblijfsrecht in België betrokkene er niet van weerhouden dergelijke ernstige feiten tegen de openbare orde te plegen. Betrokkene diende te weten dat hij hiermee zijn beschermingsstatus potentieel hypothekeerde. In bovenvermeld arrest dd. 13/09/2021 oordeelt de Raad bovendien dat de bestreden beslissing dd. 07/05/2021 geen verwijderingsmaatregel omvat, wat evenmin het geval is in huidige beslissing. Indien de betrokkene niet direct of indirect kan teruggeleid worden naar zijn land van herkomst, staat het betrokkene vrij om zich elders te vestigen. Het wordt niet betwist dat diens terugkeer naar zijn land van herkomst of een derde land de nodige aanpassingen vergt, doch wij merken op dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die hij tijdens zijn verblijf in België opdeed door onder meer inzake werk, geenszins verloren gaan en door hem kunnen aangewend worden om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren. Het is redelijk te stellen dat hij nog steeds de taal spreekt van zijn land van oorsprong, alsook zich nog steeds verbonden voelt met zijn land van oorsprong. Hij is immers gehuwd en wettelijk samenwonend geweest met een vrouw van dezelfde oorsprong. Verder heeft hij in België kennelijk ook steeds goede contacten onderhouden met mensen die dezelfde oorsprong hebben. Zie daartoe bvb het arrest van het Hof van beroep te Gent met een opsomming van de mededaders. De meesten zijn van dezelfde origine als betrokkene. Het feit dat de kinderen van betrokkene in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. Ten minste, voor zover deze mensen er toch zouden voor kiezen hun gezinsleven elders, maar gezamenlijk, te willen verder zetten.*

*Gezien al deze overwegingen wordt betrokkene's aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1,2° van de wet van 15.12.1980. Het AI dient te worden ingetrokken.*

*(...)"*

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoeker 5 bijkomende stukken neer, met name een attest van gezinssamenstelling van 15 februari 2023, rekeninguittreksels met betalingen aan Z. M. tussen januari 2021 en december 2022, arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid (dagcontracten) van 4 en 11 februari 2023, een uittreksel uit het strafregister van 12 februari 2023 en een schrijven van verzoeker van 15 februari 2023. Deze elementen zijn grotendeels van latere datum dan de bestreden beslissing, die reeds van 3 oktober 2023 dateert. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij deze elementen eerder ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris had voorgelegd.

2.2. De Raad stipt aan dat hij als annulatierechter niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling door het bestuur. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet voorziet niet in de mogelijkheid om in het kader van de annulatieprocedure voor de Raad nieuwe gegevens aan te voeren (RvS 12 oktober 2010, nr. 208.069). De Raad beschikt te dezen slechts over een marginale

toetsingsbevoegdheid, hetgeen betekent dat hij niet in de beoordeling van de feiten zelf treedt en het hem niet toekomt het feitenonderzoek over te doen en, wat de appreciatie van de gegevens van de zaak betreft, zich in de plaats te stellen van het bestuur. Wel kan hij nagaan of de administratieve overheid, op basis van de haar voorliggende gegevens, naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen (cf. RvS 8 juli 2022, nr. 254.252). Hij dient zich hierbij te beperken tot de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (cf. RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

2.3. De advocaat van de verwerende partij vraagt om de neergelegde stukken uit de debatten te weren aangezien deze dateren van na het nemen van de bestreden beslissing en de Raad hierop geen acht mag slaan.

De stukken die ter terechtzitting worden neergelegd, worden uit de debatten geweerd.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43, §2, van de vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

*“Verwerende partij kan een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de unie of een Belg (dus een aanvraag gezinshereniging) slechts weigeren omwille van de volgende redenen:*

*“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:*

*1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;*

*2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

*§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ”*

*(artikel 43 Vw., eigen markering)*

*Het begrip openbare orde moet restrictief geïnterpreteerd worden, aangezien deze uitzondering een beperking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van EU-burgers inhoudt. Dit volgt uit het arrest K.A. ea. tegen België van het Hof van Justitie (HvJ, C-82/16 van 8 mei 2018). Het HvJ oordeelt dat de weigering van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander, zoals in casu voor een aanvraag gezinshereniging, feitelijk een EU-burger dwingt om het ganse EU-grondgebied te verlaten opdat de EU-burger zijn familieleven kan beleven. Een weigering onttrekt bijgevolg een EU-burger het genot van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten overeenkomstig artikel 20 VWEU.*

*Verwerende partij verwijst naar de veroordeling van verzoekende partij van 28 juni 2017 om te oordelen dat er op heden sprake zou zijn van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Deze veroordeling dateert echter van meer dan 5 jaar geleden. Bovendien heeft verzoeker zonder problemen zijn vrijheidsstraf ondergaan!*

*Verzoeker wil ook uitdrukkelijk onderstrepen dat het zijn enige veroordeling is.*

*Hij betuigt zijn innige spijt voor deze betrokkenheid. Het was een gevolg van het omgaan met verkeerde mensen op het verkeerde moment.*

*Verzoeker wil ook opmerken dat de enige reden waarom hij niet in beroep ging tegen de voornoemde veroordeling, is het volgen van het advies van zijn raadsman.*

*Het is welbekend feit dat men in hoger beroep in een strafprocedure tot de zwaardere straf kan veroordeeld worden.*

*Aangezien verzoeker destijds al 3 kinderen had, kon hij zich die risico niet permitteren.*

*Ook wil verzoeker onderstrepen dat zijn veroordeling voor 15 maanden erop wijst dat zijn betrokkenheid gering en van toevallige aard was.*

*Men kan niet én gevaar voor de staat zijn én (maar) tot 15 maanden veroordeeld worden.*

*De veroordeling zelf wijst op de beperkte fout en intentie van verzoeker. Hij erkent dat hij meer voorzichtigheid en aandacht aan de dag moest leggen gezien de situatie in de wereld destijds.*

*Zijn fout licht in onachtzaamheid en in geenszins heeft hij met welke ook slechte bedoelingen gehandeld.*

*Verder blijkt uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze waarom verzoeker op heden nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Op grond van gegevens die zich bevinden in het administratief dossier blijkt zelfs het tegenovergestelde.*

*Immers bezit verwerende partij geen bezwarende informatie over verzoeker sinds 7 juni 2017. Verzoeker heeft zijn gevangenisstraf uitgezeten en is sindsdien geen enkele keer in aanraking gekomen met de openbare orde:*

*"... Op 07/06/2017 stelde de Veiligheid van de Staat (VSSE) een nota op dewelke aanhaalt dat u gekend bent bij hen en bij de politiediensten als moslimextremist. U stond in contact met personen van Noord-Kaukasisch origine dewelke voorwerp uitmaakten van vervolging in federale dossiers inzake betrokkenheid bij terroristische activiteiten. Meerdere van deze personen verbleven in Syrië. Op 05/05/2020 deelde de VSSE ons mee dat zij diezelfde informatie op 18/06/2019 meedeelden aan het parket in het kader van de behandeling van uw nationaliteitsverklaring. Hieraan voegden zij toe dat u gekend bent als voormalig terrorisme veroordeelde en dat zij sedertdien niet beschikken over verdere informatie ..."*

*Dit betekent dat er sinds 7 juni 2017, dus meer dan 5 jaar, geen enkele nieuwe bezwarende informatie bestaat over verzoeker. Hij is niet gekend voor enige strafrechtelijke veroordeling en/of criminele feiten. Er zijn geen aanwijzingen van "onaangepast" of "niet te tolereren" gedrag sinds die datum.*

*Dit getuigt van een schuldinzicht en -besef van verzoeker. Sinds zijn veroordeling heeft hij het extremistische gedachtegoed afgezworen en afstand genomen van zijn oude contacten. Verzoeker bouwt aan een nieuwe toekomst.*

*Bovendien geeft ook verwerende partij in de bestreden beslissing zélf toe dat de veroordeling over het verleden gaat. Immers wordt de verleden tijd gebruikt om te spreken over de gedragingen van verzoekende partij:*

*"... Hij had sympathie voor een radicaal islamitisch gedachtegoed, en verleende steun aan een gewelddadige organisatie die ideeën verkondigde die totaal haaks staan op de democratische waarden. Het voorgaande toont duidelijk aan dat er momenteel geen sprake is van een actuele en ernstige bedreiging van de openbare orde.*

*Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. Verzoekende partij verwijst, ter volledigheid, naar een gelijkaardig dossier waarin eveneens een vernietiging werd uitgesproken: beschikken over verdere informatie. ..."*

*"... De Raad stelt vast dat de verwerende partij zijn beslissing uitsluitend baseert op het feit (lat verzoeker meer dan vijfjaar vóór de datum van de bestreden beslissing is veroordeeld tot een vrijheidsberovende straf van twee jaar wegens verkrachting van een minderjarige ouder dan 16 jaar. De verwerende partij geeft geen andere argumenten om te bewijzen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Door de vestigingsaanvraag te weigeren zonder aan te geven waarom zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, heeft de verwerende partij zijn beslissing niet geldig en voldoende gemotiveerd in feite en in rechte. ... " (X, noot onder RvV 8 februari 2008, T.Vreemd. 2008, 147, eigen markering).*

*Dit arrest moet in casu naar analogie toegepast worden. Verzoeker werd voor 15 maanden veroordeeld. De bestreden beslissing moet vernietigd worden wegens een gebrek aan een actueel gevaar voor de openbare orde. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt immers dat het gedrag van verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de samenleving.*

### *3.1.2. In ondergeschikte orde: disproportionele afweging door verwerende partij*

*In ondergeschikte orde, indien uw Raad van mening zou zijn dat er, per impossibile, toch sprake zou zijn van een actueel gevaar voor de openbare orde, dan moet er op basis van artikel 43, §2 een afweging gemaakt worden:*

*"... Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ... " (Art. 43, §2 Vw., eigen markering)*

*Artikel 43 Vw. vereist dus een evenredigheidsstoets. In casu is de gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk: er werd onvoldoende rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker.*

*- Duur verblijf en binding met land van oorsprong*

*Verwerende partij stelt dat verzoeker het merendeel van zijn leven (namelijk 23 jaar) elders heeft doorgebracht en dat dit niet opweegt tegen zijn lange verblijf in België. Het feit dat verzoeker inmiddels 15,5 jaar in België verblijft wordt door verwerende partij zomaar van tafel geveegd.*

*Ook gaat verwerende partij voorbij het feit dat verzoeker 12 jaar dit aangehaalde merendeel van zijn leven onder Russische occupatie en onder bewind van tirannieke marionetische Russische bewind geleefd heeft.*

*Ook gaat verwerende partij in haar beslissing niet tot verwijdering van verzoeker uit het Rijksgebied over, en dit omdat zij niet aansprakelijk gesteld wil worden voor de gevolgen die deze verwijdering voor*

verzoeker zou kunnen veroorzaken, o.a. dood, marteling, mobilisatie en versturing naar de front en/of andere mensonwaardige straffen.

Verwerende partij heeft een situatie gecreëerd waarbij aan verzoeker geen wettig verblijf wordt toegekend, maar evenmin wordt hij uit het land gezet.

Verwerende partij wenst dat verzoeker op eigen beweging het land verlaat.

Verzoeker wil hierbij uitdrukkelijk erop wijzen dat hem in zijn herkomstland enkel martelingen en/of dood en/of mobilisatie wacht.

Verwerende partij kan op geen enkel manier deze in feite apatride in hoofde van verzoeker rechtvaardigen.

- Gezinssituatie

Verzoeker is vader van 3 minderjarige kinderen:

- S.(...) I.(...), geboren op (...) te (...);

- M.(...) I.(...), geboren op (...) te (...);

- K.(...) I.(...), geboren op (...) te (...).

Zij werden in België geboren en hebben nooit in een ander land gewoond. Ze zijn opgegroeid volgens de Belgische gewoonten en zijn volledig vertrouwd met de Belgische cultuur. Zij zijn hier ook steeds naar school gegaan en volgen momenteel les aan de lagere/secundaire school.

Bij de intrekking van de vluchtelingenstatus van de verzoeker, heeft het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geoordeeld dat verzoeker niet teruggeleid mag worden naar zijn land van herkomst, zijnde Rusland, omdat dit een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen uitmaken.

Dit heeft tot gevolg dat verwerende partij het redelijk acht dat het ganse gezin van verzoekende partij naar een derde land verhuist, waar ze niemand kennen en de taal niet spreken... en waarbij de vader van Belgische kinderen in gevaar loopt om gedood/ gemarteld/ vernederd en/of gemobiliseerd en naar de front tegen Oekraïne gestuurd te worden.

Dit is zonder twijfel disproportioneel.

Pas nadat verwerende partij tot deze absurde conclusie is gekomen, wordt er in de bestreden beslissing aangehaald dat de echtgenote en de kinderen van verzoeker niet verplicht zijn om België te verlaten.

Volgens verwerende partij kan verzoeker het contact met zijn gezin onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen. Het spreekt voor zich dat dit geenszins kan volstaan om een gezinsband te onderhouden. Dergelijke contacten kunnen enkele dagen gebruikt worden, maar dit is op geen enkele manier een langetermijnoplossing: kinderen hebben nood aan fysiek contact met hun vader.

Nogmaals wil verzoeker onderstrepen dat verwerende partij geen rekening houdt met de oorlog, met de politieke en economische situatie in zijn herkomstland, met het feit dat in hele Rusland en in het bijzonder in Tsjetsjenië alle grondrechten on hold zijn gezet. In zijn herkomst land heeft hij geen enkel recht!

Verzoeker meent dat hij geen bewijs van dit gevaar voor zijn leven en het ontbreken van geringste bescherming voor de grondrechten dient aan te leveren, aangezien zowel de verwerende partij als hele wereld weet wat er in Rusland en in het bijzonder in Tsjetsjenië gaande is.

- Economische situatie

Bij de beoordeling dient er door verwerende partij ook rekening gehouden te worden met de economische situatie van verzoeker (art. 43, §2 Vw.).

Verwerende partij bevestigt dat verzoeker in het verleden regelmatig tewerkgesteld werd.

Verzoeker stelt zich grote vragen bij deze redenering van verwerende partij.

Vooreerst kan verzoeker zich moeilijk verzoenen met de woordkeuze "opnieuw het gevolg van strafbare feiten". Hiermee laat verwerende partij uitschijnen dat verzoeker rijkelijk gerechtelijk verleden heeft, wat uiteraard niet het geval is. Verzoeker heeft inderdaad een fout begaan, werd hiervoor veroordeeld en heeft zijn straf ondergaan. Dit is echter de enige strafrechtelijke veroordeling van verzoekende partij.

Om zijn tewerkstellingskansen te vergroten volgde verzoeker reeds een opleiding tot keukenmedewerken aan de VDAB van juni tot augustus 2019 .

Verzoeker was kort ingeschreven als zelfstandig helper.

Op 28 oktober 2019 zetten hij zijn activiteit als zelfstandige stop.

Daarna werkte de verzoeker voltijds als chauffeur bij het bedrijf R. T. BVBA. De arbeidsovereenkomst werd initieel afgesloten voor één maand, waarna het contract van verzoeker werd verlengd voor onbepaalde duur vanaf 21 september 2020.

Hel staat dan ook vast dat verwerende partij op geen enkele manier rekening houdt met de economische situatie van verzoeker.

Dit is een flagrante schending van artikel 43, §2 Vw., dat stelt dat wanneer er overwogen wordt om een weigeringsbeslissing te nemen, er rekening gehouden moet worden met de economische situatie.

Het feit dat verwerende partij deze economische situatie naast zich neerlegt, omdat dit niets zou afdoen aan het feit dat verzoekende partij "een actueel en ernstig gevaar blijft vormen voor de openbare orde" is dan ook een duidelijke schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

3.1.3. Samenvattend

*Verwerende partij heeft artikel 43 Vw. op een kennelijk onredelijke wijze ingevuld. Vooreerst werd er op geen enkele wijze aangetoond dat er op heden nog steeds sprake is van een actuele dreiging voor de openbare orde.*

*In ondergeschikte orde is de gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk. Er wordt met verschillende wettelijke vereisten geen rekening gehouden en bepaalde elementen werden duidelijk verkeerd ingevuld door verwerende partij.*

*Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”*

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 43 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :*

*1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;*

*2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

*§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

3.4. Hoewel verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Belgische referentiepersoon gebruik gemaakt zou hebben van haar recht op vrij verkeer, waardoor het secundaire Unierecht te dezen in beginsel niet van toepassing is, vormt artikel 43 van de vreemdelingenwet de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

*“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.*

*2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”*

Indien de Raad toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ). De begrippen dienen bijgevolg ook in deze situatie, die niet door de richtlijn 2004/38/EG wordt beheerst, op dezelfde wijze te worden geïnterpreteerd.

De notie ‘openbare orde’ houdt blijkens de rechtspraak van het HvJ, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke of sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan in van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie HvJ 27 oktober 1977, *Bouchereau*, nr. C-30/77, pt. 35; HvJ 29 april 2004, *Orfanopoulos en Oliveri*,

nr. C-482/01 en C-493/01, pt. 66; HvJ 13 september 2016, *Rendon Marin*, nr. C-165/14, pt. 83; HvJ 2 mei 2018, *K. e.a.*, nrs. C-331/16 en C-366/16, pt.41). Volgens vaste rechtspraak blijven de lidstaten in wezen weliswaar vrij om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, maar die eisen moeten, met name omdat zij een afwijking van het fundamentele beginsel van vrij verkeer van personen rechtvaardigen, restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder toezicht door de instellingen van de Unie (HvJ 22 mei 2012, *P.I. tegen Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid*, nr. C-348/09, pt. 23).

3.5. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de veroordeling van verzoeker door het Hof van Beroep van Gent van 28 juni 2017 wegens terrorisme en naar de intrekking van zijn vluchtelingenstatus, die werd bevestigd in een arrest van de Raad van 11 maart 2020. Vervolgens wordt verwezen naar de beslissing tot beëindiging van zijn recht op verblijf en naar de verwerping van het beroep tegen deze beslissing door de Raad in zijn arrest van 21 januari 2021. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vervolgens dat *“de aanvraag gezinshereniging eveneens (wordt) geweigerd omwille van de feiten van openbare orde in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”*

Hierbij wordt het volgende gesteld: *“Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is het verblijf van betrokkene ongewenst. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In zijn arrest nr. 260 534 dd. 13/09/2021 ondersteunt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen de inschatting in de beslissing dd. 07/05/2021 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dat er bij de betrokkene geen sprake is van schuldinzicht.*  
(...)

*In het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 28/06/2017 werden de door betrokkene gepleegde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd. De rechtbank van eerste aanleg te Brugge had in haar vonnis dd; 23/12/2016 reeds geoordeeld dat betrokkene had deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, wetende dat zijn deelname bijdroeg aan het helpen plegen van misdaden of wanbedrijven door die terroristische groep, dit door een derde te helpen in zijn transport naar Syrië om er te gaan strijden voor die terroristische groep. Betrokkene handelde via een gestructureerde groep die sinds enige tijd bestond en overleg pleegde om terroristische misdrijven te plegen.*

*Het leidt geen twijfel dat betrokkene sympathie heeft voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming plaatsen zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde. Uit het strafdossier blijkt dat hij heeft deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde “Jaish al Muhajireen wal Ansar”. Deze groepering is een onderdeel van de gewelddadige salafistische beweging. Zij streven met geweld naar de volgens hen zuivere leer van de islam. Zij binden de gewelddadige strijd aan met alle ongelovigen (kuffar) en hieronder vallen eveneens de Sjiitische moslims. Het uiteindelijke doel van de organisatie bestaat uit het gewelddadig omverwerpen van de bestaande staatsstructuren om in de plaats ervan een totalitaire islamitische staat, het kalifaat, te vestigen waar de Sharia wordt toegepast.*

*De organisatie is van oordeel dat democratie, rechtsstaat en mensenrechten niet verzoenbaar zijn met de Sharia die gebaseerd is op de enige goddelijke leer. In dat opzicht wordt elk internationaal verdrag inzake de mensenrechten of het internationaal humanitair recht verworpen. Uit het misdrijf dat betrokkene gepleegd heeft, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Hij deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Hij had/heeft sympathie voor een radicaal islamitisch gedachtegoed en verleende steun aan een gewelddadige organisatie die ideeën verkondigde die totaal haaks staan op de democratische waarden. Door zijn daden heeft hij steun verleend aan de voortzetting van een van de meest barbaarse conflicten die woedde. De oorlog die hij zowel financieel als materieel steunde, heeft vele onschuldige burgers om het leven gebracht.*

*Conform hogervermeld oordeel van de Raad, volstaan feiten waaraan betrokkene schuldig is bevonden om ook in het kader van het huidige verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de samenleving te hebben vastgesteld.”*

3.6. Verzoeker beweert in zijn eerste middel dat de weigeringsbeslissing het genot van het recht van een Unieburger op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied zou ontnemen. Hij toont evenwel niet aan hoe het Belgische kind, in functie waarvan hij de aanvraag heeft ingediend, door toedoen van deze beslissing zouden worden gedwongen het Schengengrondgebied te verlaten. Verzoeker woont ondertussen reeds

meer dan 3 jaar gescheiden van zijn Belgische minderjarige kinderen. Zijn oudste dochter, in functie waarvan hij het verblijf heeft gevraagd, is ondertussen 13 jaar oud. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een invloed zou hebben op de mogelijkheden van zijn dochter om haar rechten als Unieburger te effectueren indien zij dit zou wensen.

Vervolgens stipt verzoeker aan dat zijn veroordeling dateert van meer dan 5 jaar geleden en dat het zijn enige veroordeling betreft. Verzoeker gaat er echter kennelijk aan voorbij dat hij werd veroordeeld voor feiten met een bijzonder karakter, met name terrorisme. In de bestreden beslissing wordt de aandacht getrokken op het gegeven dat *“deze feiten omwille van hun aard”* volstaan om een actuele bedreiging te vormen, waarbij vetgedrukte tekst wordt gehanteerd. Het arrest *Bouchereau* van het HvJ leert dat het loutere gegeven dat men strafrechtelijk veroordeeld is, op zich niet volstaat ter rechtvaardiging van een verblijfsbeperkende maatregel, tenzij uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde (27 oktober 1977, *Bouchereau*, nr. C-30/77, pt. 28). In die zin is het mogelijk dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging voor de openbare orde (*Ibid.*, pt. 29). Verzoeker werd veroordeeld voor feiten van terrorisme, die luidens artikel 83 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie als *“vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie”* worden gekwalificeerd (net zoals mensenhandel, druggerelateerde feiten, financiële en computercriminaliteit en georganiseerde misdaad). Omwille van hun specifieke aard, kan een veroordeling voor dergelijke misdrijven, ondanks het tijdsverloop, een actuele bedreiging blijven uitmaken, zoals te dezen in de bestreden beslissing wordt bevestigd.

Betreffende het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde stelt verzoeker in zijn middel dat de verwerende partij geen bezwarende informatie meer over hem bezit sinds 7 juni 2017. Uit het arrest van het Hof van Beroep blijkt evenwel duidelijk dat *“(a)lle beklaagden (...) een hoog veiligheidsbewustzijn”* hebben en ervan uitgingen *“dat ze gevolgd werden door de veiligheidsdiensten ten gevolge waarvan ze maatregelen namen om aan de aandacht van de politie- en veiligheidsdiensten (zowel de Belgische als de buitenlandse) te ontsnappen”* (Gent, 28 juni 2017, p. 22). In weerwil van verzoekers beweringen kan dus uit de afwezigheid van bezwarende informatie niet zonder meer worden afgeleid dat er actueel geen bedreiging voor de openbare orde meer bestaat.

Het gegeven dat verzoeker (slechts) tot 15 maanden gevangenisstraf werd veroordeeld en dat het zijn enige veroordeling betreft, doet geen afbreuk aan de bijzondere aard van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te concluderen dat de *“feiten waaraan betrokkene schuldig is bevonden (volstaan) om ook in het kader van het huidige verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de samenleving te hebben vastgesteld.”*

Thans houdt verzoeker in zijn eerste middel voor dat hij zijn spijt betuigt. Tevens stelt hij dat hij tegen zijn veroordeling niet in beroep is gegaan om zijn gezin te sparen, maar deze *a posteriori* weergave van de feiten vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoeker stelde wel degelijk beroep in tegen de veroordeling van 23 december 2016 door de correctionele rechtbank van Brugge. Bovendien blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep dat verzoeker in beroep de vrijspraak vroeg en zelfs ter terechtzitting de hem ten laste gelegde en deugdelijk bewezen feiten bleef ontkennen (Gent, 28 juni 2017, p. 48), hetgeen getuigt van een totaal gebrek aan schuldinzicht. Ook in onderhavig verzoekschrift blijft verzoeker de feiten en zijn bijdrage daarbij minimaliseren. De huidige spijbtetuigingen, die door de raadsman van verzoeker ter terechtzitting van de Raad worden herhaald, zijn louter opportunistisch van aard.

Omwille van de bijzondere aard van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld en de uitgebreide motivering in de thans bestreden beslissing, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat een uitspraak van de Raad uit 2008 naar analogie zou moeten worden toegepast. Een veroordeling wegens een zedenmisdrijf is immers, ongeacht de strafmaat, volstrekt onvergelijkbaar met een veroordeling wegens een terreurmisdrijf. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat er geen actuele redenen van openbare orde bestaan, zoals hij in zijn eerste middel betoogt.

3.7. In een tweede middelonderdeel verwijt verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris een disproportionele afweging in functie van de elementen uit artikel 43, §2, van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt betreffende de duur van verzoekers verblijf het volgende gesteld:

*“Wat de duur van verblijf op het grondgebied betreft, is betrokkene sinds zijn asielaanvraag dd. 08/12/2005 in België. Hij was toen 23 jaar oud. Betrokkene heeft dus het merendeel van zijn leven elders dan in België doorgebracht. De duur van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied is niet van die mate dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong. Hij is in de Russische federatie geboren en opgegroeid en reisde pas naar België af toen hij reeds meerderjarig was. Bovendien volstaat het loutere feit dat betrokkene ongeveer 17 jaar in België verbleef niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.”*

Verzoeker weerlegt in zijn middel niet dat hij het merendeel van zijn leven in zijn land van oorsprong heeft doorgebracht, waardoor de periode van legaal verblijf tussen eind 2005 en medio 2020 geenszins opweegt tegen de ganse periode tussen zijn geboorte en volwassenheid die hij in zijn land van herkomst heeft doorgebracht. Verzoeker stelt weliswaar dat hij in zijn land van herkomst onder Russische tirannieke dwingelandij stond, maar dit doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. Artikel 43, §2, van de vreemdelingenwet bevat geen verplichting om een beoordeling te maken van de politieke constellatie in het land van herkomst of eerder verblijf van het familielid van de burger van de Unie. Verzoeker beklaagt zich voorts over het feit dat hij niet het land wordt uitgezet, maar evenmin een verblijfstitel krijgt, maar deze situatie werd integraal veroorzaakt door verzoekers eigen gedrag.

Met betrekking tot zijn gezinssituatie acht verzoeker de bestreden beslissing disproportioneel omdat deze volgens hem tot gevolg heeft dat het ganse gezin naar een derde land zou moeten verhuizen. Nochtans wordt in de beslissing benadrukt dat *“betrokkenes (voormalige) echtgenote en kinderen (...) geenszins verplicht (worden) België te verlaten”*. Daarnaast wordt op basis van de gegevens uit het administratief dossier vastgesteld dat verzoeker gedurende *“verschillende periodes gescheiden van zijn gezin (woonde), waaronder de periode net voorafgaandelijk aan de aanvraag”* waardoor *“(z)ijn (voormalige) partner (...) er dus lange tijd alleen voor(stond) om voor hun kroost te zorgen, dit was zeker het geval wanneer betrokkene gedurende meer dan een jaar was opgesloten in de gevangenis. Het feit dat betrokkene alsnog een aanwezige vader is in het leven van zijn kinderen, wordt aangetoond aan de hand van de toegevoegde foto's, die een maandelijks contactmoment suggereren met de betrokkene. Verder worden bewijzen voorgelegd van overschrijving van maandelijks onderhoudsgeld naar de moeder van de kinderen. Op zich wordt niet betwist dat mijnheer enig contact met de kinderen heeft, wel dat die band dusdanig hecht is dat deze band, alsook het belang van de kinderen, zou opwegen tegenover het gevaar dat mijnheer uitmaakt voor de openbare orde en de veiligheid van de Belgische samenleving. Er werden geen totaal nieuwe bewijsstukken aan de huidige aanvraag toegevoegd die de effectief beleefde gezinsband aantonen en kunnen overtuigen van de noodzaak aan fysiek contact tussen de referentiepersoon en de betrokkene. Ook bij de aanvraag dd. 16/11/2020 werden foto's van betrokkene met zijn 3 kinderen en een bewijs van overschrijving van onderhoudsgeld toegevoegd. In arrest nr. 260 534 dd. 13/09/2021 valt de Raad de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn beslissing dd. 07/05/2021 bij dat dit een mager bewijs vormt van een degelijk gezinsleven. Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze a-typisch is, wordt wel verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) deze plaatsvinden. Een paar foto's van de betrokkene met zijn kinderen op daguitstap volstaan in deze niet. Uit wat voorligt, is niet betrokkene, maar de moeder de primaire zorghouder. We mogen ook niet vergeten dat betrokkene de strafbare feiten heeft gepleegd op het moment dat hij reeds kinderen had. Het hebben van een gezin heeft hem er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Hij had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben voor zijn verblijfsrecht in België alsook voor het verder uitbouwen van een regulier gezinsleven. Betrokkene had reeds de vestiging bekomen sedert 20/03/2013 en heeft dit overboord gegooid door het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België.”* In zijn middel hamert verzoeker erop dat zijn kinderen nood zouden hebben aan fysiek contact met hun vader, maar dit blijkt niet uit de thans voorliggende gegevens. Om de Belgische kinderen financieel te kunnen ondersteunen, is een verblijfsrecht op het Belgische grondgebied geen noodzakelijke voorwaarde.

Inzake zijn economische situatie bespreekt verzoeker zijn opleidingen en tewerkstelling. Hij stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met zijn economische situatie en zijn tewerkstelling, maar hij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 43, §2 zou hebben miskend door te oordelen dat zijn tewerkstelling *“niets af(doet) aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar blijft vormen voor de openbare orde”*. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een uitzonderlijke economische meerwaarde betekent, zodat in de beslissing kon worden volstaan door de overweging van de Raad in herinnering te

brenge dat verzoeker niet heeft aangetoond “dat zijn economische situatie van die aard is dat deze opweegt tegen de openbare orde-argumenten en dat zijn verblijfsrecht ondanks alles zou moeten worden erkend”. Vervolgens wordt met betrekking tot de socio-culturele integratie in de beslissing gesteld dat verzoeker “zich met zijn denkbeelden, contacten en daden eerder afwijzend op(stelt) tegenover de sociale-culturele waarden van België”.

3.8. Er werd geen schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet, noch een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

*“De situatie van verzoeker valt duidelijk onder artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij heeft hier onvoldoende aandacht aan geschonken.*

*Gelet op artikel 8 E.V.R.M. en gelet op het belang van het kind is het noodzakelijk dat verzoeker een legaal verblijf kan hebben in ons land.*

*Inmengingen op de bescherming van artikel 8 E.V.R.M. kunnen slechts wanneer aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, nl. dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarden dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel.*

*Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging onder artikel 8 van het E.V.R.M. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden aandacht moeten besteden aan de elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen.*

*In die zin verwijst verzoeker naar analogie naar verschillende arresten van de RVV waarin de Raad eveneens van oordeel was dat het belang van het kind doorslaggevend was. Ook het Kinderrechtenverdrag stelt in haar artikel 7 dat het in het belang van ieder kind is beide ouders te kennen. Een legaal verblijf in België is onontbeerlijk zodat verzoeker het gezinsleven met S.(...), M.(...) en K.(...) verder kan uitbouwen. De kinderen werden trouwens in België geboren en zijn hier opgegroeid zodat er niet kan verwacht worden dat het gezinsleven elders kan doorgaan. Noch verzoeker, noch de kinderen hebben recht om zich op het grondgebied van een ander land te vestigen.*

*Bijgevolg is België het enige land alwaar zij hun recht op familieleven kunnen uitoefenen. Ondanks deze duidelijke uiteenzetting, stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat er niet gesproken kan worden van een beschermenswaardig gezinsleven, omdat verzoekende partij een aantal jaren niet heeft samengewoond met zijn gezin. Deze redenering is volledig in strijd met de vaste rechtspraak van het EHRM.*

*Verzoeker verwijst hieromtrent naar het arrest nr. 208 378 van 29 augustus 2018 van uw Raad, waarin er duidelijk werd verwezen naar de vaste rechtspraak van het E.H.R.M. De relevante passage wordt hieronder aangehaald:*

*“... Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat de gezinsbond tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederkmd, §60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), §94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig 'gezinsleven' vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbonden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, §30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gili/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59). ... ” (Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 208 378 van 29 augustus 2018, eigen markering en onderlijning)*

Uw Raad verwees naar de vaste rechtspraak van het EHRM dat stelt dat er in principe (altijd) een gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind bestaat, gezien er vanaf de geboorte een natuurlijke gezinsband ontstaat tussen een kind en zijn ouder (zie hieromtrent ook stuk 7, Agentschap integratie & inburgering, Hoe 'gezinscel' bewijzen bij gezinshereniging met Belgisch kind als er geen samenwonen is?, 10 oktober 2018, te consulteren op: <https://www.agii.be/nieuws/hoe-gezinscel-bewijzen-bij-gezinshereniging-met-belgisch-kindals-er-geen-samenwonen-is>).

Het staat op basis van het voorgaande vast dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn kinderen. Dit gezinsleven valt onder artikel 8 EVRM. en moet bijgevolg beschermd worden!

Overeenkomstig art. 8 EVRM wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoeker (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961 ; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Hel recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daad werkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Universitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door verzoeker het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met zijn kinderen wordt artikel 8 E.V.R.M geschonden. Dit is logisch, gezien hem het recht om als een 'normaal' gezin door het leven te gaan worden onzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoeker is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat.

Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin verzoeker zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 EVRM. en dat de inmenging van de verwerende partij een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 EVRM heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 EVRM wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM nu er in de bestreden beslissing niet werd

nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van verzoeker (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. Verzoeker wenst een normaal gezins- en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar. Uit de bestreden beslissingen blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging plaatsgevonden heeft en alle individuele elementen in rekening werden gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht manifest geschonden.”

3.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie.

Terloops dient te worden aangestipt dat er *in casu* geen sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, maar van een eerste toelating, waardoor er, in weersprek van verzoekers beweringen in zijn tweede middel, geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Zoals verzoeker in zijn middel uiteenzet, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM ook inhoudt dat rekening dient te worden gehouden met het ‘hogere’ belang van het kind en dat dit zelfs een primordiaal karakter heeft bij het nemen van beslissingen die betrekking hebben op kinderen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland (GK)*, §109). Verzoeker kan echter niet worden bijgetreden waar hij stelt dat een legaal verblijf in België onontbeerlijk is om het ‘hogere’ belang van de Belgische minderjarige kinderen te vrijwaren. Hoewel het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige Belgische kinderen in beginsel dient te worden aanvaard, ook al wonen zij al sinds geruime tijd niet meer fysiek samen, betekent dit niet automatisch dat dit gezinsleven beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Zoals hierboven reeds aangehaald (zie punt 3.7.), wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de gegevens uit het administratief dossier slechts een mager bewijs vormen van een daadwerkelijk gezinsleven.

In zijn tweede middel gaat verzoeker er kennelijk aan voorbij dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, waardoor de bestreden beslissing niet als een disproportionele inmenging in zijn huidige gezinsleven kan worden beschouwd. Het recht op privé- en gezinsleven is immers niet absoluut, waardoor redenen van openbare orde de gemachtigde van de staatssecretaris toelaten de bescherming van de samenleving tegen gewelddadige salafistische groeperingen te laten primeren boven de private en familiale belangen van verzoeker. Hoewel verzoeker het tegendeel beweert, heeft er wel degelijk een belangenafweging plaatsgevonden.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN